

[Erik Eriksen.]

Jeg tror i det hele taget ikke, at regeringen kan vente et væsentligt obligationssalg, før vi i nogen tid har haft, hvad jeg vil kalde en virkelig god valutaudvikling, og en anden økonomisk politik kommer i forgrunden.

Jeg har i denne forbindelse lagt mærke til — og det er med absolut interesse — at regeringen med henblik på løsning af nye opgaver også nævner besparelser. Nu kunne jeg naturligvis herom sige, at jeg har svært ved at tro på, at det er noget, som virkelig kan komme til at foreligge under en socialdemokratisk regering, fordi dens fortid taler i modsat retning. Men jeg konstaterer altså med tilfredshed, at det er nævnt.

Må jeg videre sige, at det er klart, at nye opgavers løsning i høj grad må bygge på besparelser. Det gælder også folkepensionen. Det er ikke gjort med udskrivning af en ny skat. Vi skulle vel nok kunne finde områder, hvor gavnligheden af statens kostbare godgørelse ikke er så stor, som hvis den anvendes til en folkepension.

Jeg vil om skatterne videre sige, at hvis regeringen med sine overvejelser om at indføre skat ved kilden har tænkt sig på denne måde at komme udenom skattefradragets retten, så vil den ganske afgjort fra vor side finde vejen spærret, og må jeg tilføje, at hvad angår forslagene til en skattereform, så er det mærkeligt, at den højtærede finansminister ikke allerede i fjor forlod sine planer om skattefradragets rettes ophævelse. Den højtærede minister må jo dog virkelig have fået fuld klarhed over, at han her befandt sig i et dybtgående modsætningsforhold til folketingets flertal. Det er iøvrigt min opfattelse, at der også på andre områder i det såkaldte skattereformløse er så store modsætninger, at der vist næppe kan blive tale om en afslutning, der fører til almindelig enighed i denne vinter. Det vil naturligvis tiden vise.

Det siges videre i statsministerens redogørelse, at lovgivningen om præmiering af opsparing vil blive søgt forlænget. Jeg må her sige, at titlen på denne lov giver udtryk for mere, end indholdet svarer til, men formålet er godt, og jeg vil gerne på den givne foranledning gøre et par principielle bemærkninger. Det er nemlig slet ikke klaret med det, som den socialdemo-

kratiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), prøvede at anskueliggøre. Man kan vel sammenfattende enes om at sige, at årsagen til vore vanskeligheder er et for stort forbrug og en for lille opsparing. Hvor meget denne opsparing er for lille, ved jeg ikke, men der skal nok være tale om et stort beløb. Men det er altså det principielle, jeg vil hæfte mig ved, og det er den private opsparing, jeg tænker på. Problemet i dag er sandelig: Hvorledes får vi den private opsparing forøget med de beløb, der er nødvendige?

Ud fra mit politiske syn tillægger jeg opsparingen en aldeles afgørende betydning. De problemer, vi i fremtiden vil komme til at stå overfor, vil ikke kunne klares gennem overbudgettering, ved at lade staten foretage den væsentlige del af opsparingen. Forudsætningen for — hvad jeg måske uden at blive misforstået må sige — et liberalt samfund er i virkeligheden, at det private erhvervsliv i det store og hele er selvfinansierende. Jeg har før sagt, og jeg tror, at det nogenlunde holder stik, at vi vel ikke er ret langt fra at være nået dertil, at stat og kommuner til egne formål og til boligbyggeri sammen med de økonomisk stærke aktieselskaber og andre sammenslutninger forbruger hele opsparingen. Der bliver ikke noget til den almindelige erhvervsdrevende. Han er ude af stand til at foretage de nødvendige produktive investeringer. Derfor er det altoverskyggende spørgsmål, hvorledes vi igen får den private opsparing tildelt den placering, den nødvendigvis må have.

Det kan ikke nytte at lukke øjnene for, at vi i dag arbejder under vilkår, der ikke får folk til at spare. Jeg ved godt, at der skal flere forudsætninger til, for at de vil det, og en væsentlig forudsætning er tillid til pengenes værdi. Jeg lagde mærke til for en tid siden, at „Sparekassetidende“s redaktør, cand. polit. Helge Nørgaard, stærkt har understreget dette. Opsparing trives ikke under mistro eller under mistanke.

En anden forudsætning for opsparing er, at folk virkelig føler, at nu er det alvor, nu er det ramme alvor med, at opsparing skal præmieres. Man skal ikke have megen forbindelse med det praktiske livs mennesker for at finde ud af, at noget væsentligt for